

Vítarstvo Srdca

ZO ŽIVOTA NAŠICH MISIONÁROV III

13. ročník / (I) 2008 / č. 60

Rodina Panny Márie

*„**R**iežby nám Panna Mária pomáhala
neustále myslieť na to, že každý kresťan je povolaný
ohlasovať Evanjelium slovom a životom.“*

Naša duchovná rodina v Taliansku

Keď pozval biskup Pavol Mária Hnilica v roku 1990 prvých bratov a sestry do Ríma, nikto si ešte nedokázal predstaviť, akými cestami nás povedie Božia prozreteľnosť.

Z Ríma boli poslaní prví misionári do krajín bývalého východného bloku; na Slovensko, do Ruska, na Sibír, do Kazachstanu a na Ukrajinu.

Onedlho odcestovali bratia a sestry aj do Amsterdamu, Nemecka, Južnej Ameriky a do Civitelly del Tronto v Taliansku – do malého idylického mestečka v Abruzze – a do Ariccie pri Ríme.

VDome svätého Jozefa

*D*om formácie našich novicov sa nachádza mimo rušných ciest, je obklopený vinohradmi a olivovými hájmi. Od Ríma je vzdialený 20 km a leží v blízkosti Castalgandolfa, letného sídla Svätého Otca. Novici zverili obdobie svojej duchovnej formácie pod ochranu sv. Jozefa,

ktorý žil mnoho rokov v skrytosti Nazareta pre Ježiša a Máriu, a tým sa pre nás stal neporovnateľným vzorom. Mladí kandidáti sa tu v tichu učia najprv modliť. Skoro ráno sa deň začína svätou omšou a až do večera zostáva v kaplnke vyložená Najsvätejšia sviatosť na tichú poklo-

P. Florian Maria
(v strede vpredu)
s novicmi na púti
k sv. P. Piovu do San
Giovanni Rotondo

nu. S ružencom, to znamená, držiac sa za ruku Panny Márie, sa postulanti a novici učia rozjímať nad slovami Svätého písma. Prednášky z mariológie a exegézy, zo spirituality a zo života svätých im postupne, krok za krokom, pomáhajú zvykať si na život kňaza, život, v ktorom sa človek zrieka vlastných prianí a plánov preto, aby v láske slúžil Bohu a blížnemu. Pre budúceho misionára je dôležitá aj praktická príprava. A tak sa všetci zúčastňujú na prácach v dome

a v záhrade. Podľa osobného zamerania môžu svoje schopnosti a zručnosti ďalej rozvíjať, napr. pri maľovaní a vyrezávaní, v hudbe alebo sa učia cudzie jazyky.

*M*omentálne žije v Casa San Giuseppe šesť novicov a štyria postulanti zo siedmich rôznych krajín: traja z nich sú zo Slovenska, dvaja z Nemecka, dvaja z Pobrežia Slonoviny, jeden zo štátu Togo, jeden z Francúzska a jeden z Rakúska. Máme veľkú radosť, že medzi nimi je už aj prvé povolanie z ázijského kontinentu (z Kórey) a že ho onedlho bude nasledovať ďalší kandidát.

Dom Ježiša Veľkňaza

*P*o trojročnej príprave vstupujú novici slávnostným zasvätením Panne Márii ako misionári do Rodiny Panny Márie. Niektorí budú pomáhať na misiách ako bratia, iní začnú štúdium filozofie a teológie. Päť rokov stravia v dome, ktorý je zasvätený božskému Veľkňazovi a ktorý sa nachádza nad domom novicov. Tento

dom Casa Gesu Sommo Sacerdote bol zriadený biskupom diecézy Albano v marci 1999 ako dom formácie pre študentov teológie. Naši študenti sú veľmi radi, že sa po vyučovaní, ktoré absolvujú v Ríme, môžu utiahnuť do ticha svojho domu. I keď štúdium na pápežskej univerzite Gregoriana má centrálnu miesto počas

všedných dní, na prvom mieste v príprave na kňazstvo je predsa len modlitba a vzájomná bratská láska. Deň sa začína ráno o 5.30 poklonou pred vyloženou Oltárnou sviatosťou. Pred obedom sa všetci – ktorí sú práve prítomní v dome – stretávajú pri modlitbe ruženca a o 15.00 majú študenti (ale vlastne aj obyvatelia všetkých našich domov) tzv. svätú hodinu - ako si to priat

Ježiš prostredníctvom sv. Faustíny. Večer sa potom pripravujú na svätú omšu polhodinovou tichou adoráciou, veď Eucharistia má byť centrom života a pôsobenia budúcich kňazov! Študentov neraz navštevujú biskupi a kňazi z celého sveta. Niektorí prichádzajú s prednáškami pre budúcich kňazov, iní chcú načerpať v tichom prostredí nové sily.

V uplynulom roku boli za kňazov vysvätení štyria diakoni zo štyroch rôznych krajín:
P. Alain Marie (Pobrežie Slonoviny),
P. Peter Tomáš (Slovensko),
P. Hubert Francisco (Nemecko)
a P. Florián Mária (Rakúsko).

Apoštolát médií v Ríme

V blízkosti novicov a študentov býva malý tím sestier, ktoré tvoria misijný časopis *Vitazstvo Srdca* v nemeckom jazyku. Vedľa nich sa nachádza redakcia pre talianske, francúzske, anglické a holandské vydanie časopisu, ako aj archív fotografií a textov.

V našom misionárskom pôsobení mala od začiatku mimoriadny význam hudba. Často sme boli svedkami, že na duchovných cvičeniach,

modlitbových dňoch, pri sobášoch a na kňazských vysviackach sa dostalo ľuďom útechy a radosti práve prostredníctvom hudby. A už štyri roky máme možnosť upravovať naše nahrávky vo vlastnom malom hudobnom štúdiu. Na tomto mieste by sme sa chceli poďakovať všetkým hudobným profesionálom, ktorí nás vždy s ochotou podporujú nielen dobrou radou, ale aj konkrétnymi činmi.

Misia milosrdenstva

Už 12 rokov pozývame ľudí v Ríme každý mesiac na takzvanú „misiu milosrdenstva“. Veriaci všetkých vekových skupín a sociálnych

vrstiev – od žobráka až po profesora – zdraví a chorí prichádzajú na túto misiu do dominikánskeho kláštora San Sisto, ktorý sa nachádza v

blízkosti Lateránskej baziliky. Tento zmierny deň sme začali organizovať ako odpoveď na posolstvo Panny Márie vo februári 1995 v Civitavecchie (20 km západne od Ríma), kde jej socha ronila krvavé slzy. Tento deň sa začína

poklonou, pokračuje sv. omšou, je tu možnosť sviatosti zmierenia a na záver je sviečková procesia. Mali sme veľkú radosť, keď v decembri toho istého roku vyzval pápež Ján Pavol II. obyvateľov Ríma k „veľkej misii mesta“.

Naša kancelária na Via Monte Santo

Až do smrti nášho biskupa J.E. Pavla M. Hnilicu 8. októbra 2006 pracovali (už od nášho príchodu do Ríma) sestry a bratia v jeho kancelárii na ulici Monte Santo, čo v preklade znamená „svätý vrch“. Nachádza sa v tesnej blízkosti Vatikánu, takže z terasy domu dokonca vidno kupolu Chrámu sv. Petra.

I keď v súčasnosti klesol počet návštev zo zahraničia – náš otec biskup vyvíjal počas svojho života veľkú misijnú činnosť – práca v tejto kancelárii je naďalej potrebná. Odtiaľto sa staráme aj o našich talianskych priateľov a dobrodincoch. No naše „kancelárske“ sestry nesedia iba za písacím stolom. Často sa venujú aj charitatívnym skutkom lásky, pretože na uliciach Ríma je mnoho chudobných a núdzných ľudí. Jeden takýto skutok lásky by sme vám chceli priblížiť v nasledujúcom skutočnom príbehu. Sr. Chiara z našej misijnej stanice v Amsterdame dostala prednedávnom takýto list napísaný po španielsky:

„Milé sestry! Chcela by som Vám porozprávať o niečom, čo sa odohralo v októbri 2002. So skupinou priateľov som putovala z Peru do Ríma, chceli sme sa zúčastniť na svätorečení Josemariu Escrivá. Keď sme šťastne dorazili do mesta, chystali sme sa kúpiť cestovné lístky na metro a autobus, pretože sme mali bývať v meste Zagarolo, ktoré je od Ríma dosť ďaleko. Na hlavnej stanici sme však nenašli ani na jednom cestovnom poriadku toto mesto. Me-

dzičasom bolo už 23.00 a okolo nás bolo veľa opilcov a čudných ľudí, ako to býva na stanici veľkomesta. Zmocnil sa nás strach, pretože v našej krajine je pre ženy veľmi nebezpečné v noci cestovať, a to i vtedy, keď cestujú v skupine. Boli sme úplne bezmocné, po taliansky sme nevedeli takmer nič, boli sme jednoducho bezradné. Zrazu sme uvideli dve mladé sestry v bielych šatách, oslovili sme ich a vysvetlili im našu situáciu. Pretože bolo už veľmi neskoro, ponúkli nám nocľah u nich.

Boli sme veľmi prekvapené, keď sme neprišli do veľkého kláštora, ale iba do prenajatého bytu uprostred mesta. Sestry nám poskytli na noc svoje izby a s láskou sa o nás postarali – a to všetko bez toho, že by nás poznali. Na druhý deň pri rozlúčke nám darovali modlitebné obrázky s Pannou Máriou, ktorú sme takto zobrazení ešte nepoznali. Bol to obrázok Matky všetkých národov. Odvtedy nosím tento obrázok s modlitbou stále so sebou a jeden mám dokonca na mojom písacom stole v kancelárii.“

Claudia Torres, Peru

Tento list poslala Claudia päť rokov po svojej návšteve Ríma našim sestrám do Amsterdamu bez toho, aby vedela, že sú z toho istého spoločenstva ako tie sestry z Via Monte Santo. Naše „rímske“ sestry mali - pochopiteľne - veľkú radosť, keď sa dozvedeli, že Claudia nadobudla prostredníctvom tohto malého prejavu lásky vrúcnejší vzťah k Matke všetkých národov.

Neobyčajná misijná stanica

5. august 1994 bol posledným dňom novény k svätému Jozefovi, v ktorej sme Ježišovho pestúna prosili o dom. A tak - ako to už urobil mnohokrát - ani tentoraz nás nenechal bez odpovede.

Na sviatok Panny Márie Snežnej nám bol v Civitelle del Tronto v provincii mesta Teramo ponúknutý jeden kláštor, ktorý bol už mnoho rokov opustený. Rehoľa, ktorej naposledy patrila, už nemala žiadne nové povolania, a preto sa dom naďalej neudržiaval. Až neskôr sme sa dozvedeli o histórii tohto miesta. V roku 1344 prišli do Civitelly prvé klarisky. Skoro 500 rokov tu žili v kláštore, až kým sa v rámci sekulari-

zácie nedostal do súkromného vlastníctva. Len približne pred 100 rokmi ho Cirkev opäť kúpila a odovzdala istému rehoľnému spoločenstvu.

My sme ponuku prijali s vd'ačnosťou a v septembri 1994 sme začali renovovať opustený kláštor. Casa Maria – Dom Panny Márie – tak nazývame tento dom dnes. Spočiatku slúžil pre bratov v noviciáte, kým sme pre nich nezískali dom v Ríme. Odvtedy tu pracujú sestry a bratia v našej medzinárodnej kancelárii, pretože spoločenstvo, ktoré má misijné stanice v rôznych štátoch, má aj množstvo administratívnej práce.

Civitella del Tronto

ôležité je napr. presné účtovníctvo, ktoré vykazuje prijaté príspevky a ich použitie na určený cieľ. Osobnými ďakovnými listami odpovedáme našim dobrodincom, telefonicky vybavujeme množstvo vecí a všetkých sprevádzame hlavne modlitbou. K ďalším povinnostiam patrí splácanie účtov, úhrada poistenia pre bratov a sestry, platby poistiek za autá, plánovanie a zabezpečovanie výroby písaného a zvukového materiálu pre potreby našej duchovnej rodiny, správa nášho časopisu *Vítazstvo Srdca*, ako aj vybavovanie všetkých právnych záležitostí našej misijnej rodiny.

Nudu tu teda nepoznajú! Napriek tomu sa snažíme o to, aby popri plnení každodenných povinností v kancelárii nebola na prvom mieste práca, ale modlitba. Aj preto je v našej kaplnke vyložená Oltárna sviatosť od skorého rána až do večera.

Nie je pre nás také ľahké vidieť za kancelárskou prácou vždy aj misijnú prácu. Vtedy si s radosťou spomíname na slová Márie Terézie Ledochowskej, zakladateľky Solidarity sv. Petra Clavera, ktorá pre svoje slabé zdravie nemohla odísť do misií v Afrike:

„Pohľad na sestru, ktorá sa plaví cez more, aby priniesla evanjelium pohanským národom, vyvolá vo svete obdiv a uznanie. Ak však ide o niekoho, kto od rána do večera pracuje až do vyčerpania, kto robí reklamu, píše články, zaoberá sa korešpondenciou, kontroluje pred tlačou posledné obľahy z tlačiarne, registruje príspevky, potvrdzuje ich príjem, balí škatule pre Afriku alebo posiela letáky - na tom nie je zdanlivo nič heroické a neprináša to slávu ani samotnému človeku, ani jeho rodine. Život takejto sestry je naplnený neúnavnou prácou ďaleko od tých, pre ktorých pracuje, ďaleko od krajiny, ktorú miluje a ktorú chce získať pre Krista. Nemôže sa oddať kontemplatívnejmu životu a musí sa zrieknuť i toho, že niekedy uvidí plody svojej práce. Iní budú žať, čo ona v skrytosti zasiala.“

Áno, viera nám hovorí, že je to láska, ktorá prináša niekde vo svete ľuďom požehnanie – a to i vtedy, keď túto lásku žijeme v skrytosti.

Okrem kancelárie máme tu v Civitelle aj krajčírsku dielňu, v ktorej sestry šijú primičné rúcha pre našich novokňazov a starajú sa tiež o to, aby sme aj my mali všetko potrebné oblečenie.

 d 17. marca 1996 nám boli zverené aj farnosti Civitella, Ponzano a Borrano, v ktorých momentálne pracujú dvaja naši kňazi a dve sestry. Dodatočne poveril J. E. Mons. Michele Seccia, biskup diecézy Teramo – Atri, nášho kňaza P. Alexandra, aby sa v diecéze venoval hlavne duchovným povolaniam. Naši misionári prevzali duchovnú starostlivosť aj o domov pre seniorov v Civitelle. P. Johannes tam raz za týždeň slúži svätú omšu, ťažko chorým udeľuje sviatosť pomazania a zostáva pri zomierajúcich. Niektorí starí ľudia, ktorí tu strávia posledné roky života, majú v sebe ukrytý poklad. Jedným z takýchto ľudí bol napr. Vittorio, ktorý zomrel minulý rok v lete. Svojou skromnosťou bol pre všetkých vždy príkladom.

Voči nám bol Vittorio vždy veľmi úctivý: „*Ja si mimoriadne vážim Bohu zasvätené osoby, lebo nám vo svojich rukách prinášajú Ježiša.*“ Ako rád by sa bol sám stal kňazom, no ako vášnivý futbalista si v mladosti zranil koleno, a preto ho podľa vtedajších predpisov nemohli prijať ani k františkánom, ani do diecézneho seminára. Zo svojho osudu urobil životnú obeť: „*Aby kňazi mohli lepšie žiť svoje kňazstvo, ja obetujem toto svoje utrpenie.*“

Keď mu kňaz na sviatok Božieho tela priniesol sväté prijímanie a podával mu ho so slovami Telo Kristovo, tento starec sa hlboko sklonil a nahlas, zreteľne, v hlbokom presvedčení povedal: „*Pán môj a Boh môj!*“ Všetci, čo to počuli, boli dojatí bázňou a vierou tohto muža.

Naša služba v Nemecku

V roku 2006 odpovedala naša duchovná rodina na pozvanie z dvoch nemeckých diecéz. Jedno prišlo z Bavorska z diecézy Augsburg a druhé z mesta Neuss pri Kolíne. Pozvanie bolo od J. E. Joachima kardinála Meisnera a práve v Neusse sme mali oživiť Kláštor sv. Sebastiána, ktorý má pohnutú 600-ročnú históriu.

Kostol poklony v Neusse

Od júna 2006 teda začali dvaja kňazi nášho spoločenstva, jeden zo Spojených štátov a druhý zo Slovenska, pôsobiť v centre mesta Neuss v Kostole poklony a sv. spovede. V septembri ich na novú misijnú stanicu nasledovali dve sestry z Nemecka a z Rakúska a od polovice roku 2007 tu pôsobia aj traja ďalší kňazi: jeden z Nemecka, druhý z USA a tretí z Pobrežia Slonoviny. A nasledujúce riadky už patria im:

*N*akoľko sa náš kostol nachádza uprostred pešej zóny, na poludňajšiu svätú omšu chodí cez pracovný deň veľa ľudí, a tí veľmi oceňujú modlitbu ruženca, ktorou sa na omšu pripravujeme. Naša „farnosť“ je – ak to tak možno povedať – medzinárodná; okrem domácich tu stretávame aj Španielov, Talianov, rodiny zo Srí Lanky, Poľska, Japonska, Kórey, z Afriky, jeden manželský pár je z Fatimy, jedna pani z Kazachstanu a jeden podnikateľ z Írska. Preto je veľmi výhodné, že sa vieme dohovoriť vo viacerých rečiach.

Pozorne a s vdáčnosťou počúvajú veriaci každodennú krátku kázeň a iste si z nej

odnášajú niečo pre svoj osobný duchovný život. A aj niekoľko tichých minút po svätom prijímaní (v piatok a v sobotu) ako poďakovanie za Eucharistiu sa im nezdá prídlhé. V zmysle slov pápeža Benedikta XVI., ktorý povedal, že „*modlitba je prvým a najdôležitejším príspevkom do misijnej činnosti Cirkvi*“ (Turíce 2007), „považujeme aj my v Neusse za našu dôležitú úlohu adoráciu pred Najsvätejšou sviatosťou v mene všetkých tých z nášho spoločenstva, ktorí majú veľa vonkajších aktivít. My tu totiž máme možnosť stráviť každý deň niekoľko hodín pred Najsvätejšou sviatosťou,

J.E. Joachim kardinál Meisner s našimi prvými misionármi v Neusse, P. Gregorom a P. Martinom. Kvetná nedeľa 2006.

keď sú od 10.00 do 18.00 otvorené dvere kostola pre veriacich všetkých vekových a sociálnych skupín. Počas celého dňa je tu možnosť prijať sviatosť zmierenia, čo ľudia stále viac využívajú. O 15.00 máme svätú hodinu s krížovou cestou, s ružencom milosrdenstva, hudbou a s rozjímaním nad zápiskami z Denníčka sv. Faustíny. Na pravidelnú mesačnú večernú poklonu prichádzajú celé rodiny a mladí ľudia. Práve počas nej sa modlíme za duchovné povolania pre diecézu Kolín. V nedeľu, keď idú veriaci na svätú omšu do svojich farností, celebrujeme svätú omšu väčšinou v domove dôchodcov i v nemocniciach. Pre modlitbové skupiny alebo iné rehoľné spoločenstvá slúžime sv. omše pravidelne aj počas týždňa.

S mnohými ľuďmi, ktorí k nám chodia na svätú omšu pravidelne každý deň, sme sa medzičasom už dobre spoznali a spriatelili. Jedným z nich je napr. istý celkom jednoduchý zametač ulíc, ktorý vo svojom nápadnom oranžovom pracovnom oblečení kľáči pred monštranciou denne cez obedňajšiu prestávku celú polhodinu. „Áno, prichádzam každý deň, aby som sa Bohu poďakoval,“ zdôveril sa nám, „pretože som pol roka ležal chorý v posteli a teraz môžem opäť pracovať. Za to predsa musím Bohu ďakovať!“ Mnohí návštevníci si „odskočia“ z pešej zóny do kostola len tak, pozrieť sa. No niektorých sa pritom už dotkla Božia milosť. Asi to bude jednoducho atmosféra modlitby, ktorá tu vládne. V každom prípade sme už neraz počuli: „Páter, aká oáza pokoja a modlitby!“ A len prednedávnom niekto povedal: „Prišiel som do kostola len tak - náhodou, a keby som v spovednici nebol videl kňaza, určite by som nebol išiel na spoved.“ So záujmom sa niektorí „náhodní návštevníci“ informujú, kedy tu býva svätá omša a radi sa sem vracajú. Pešia zóna však má aj svoje nevýhody. Práve cez soboty je priveľa hluku. Mnohí nakupujú a pouliční muzikanti podávajú práve v sobotu svoj „najlepší výkon“. Ich hlasný spev a hra takmer prehlúšia

modlitbu ruženca a sv. omšu. „*A tak som raz vyšla von na ulicu k muzikantom,*“ spomína si jedna zo sestier; „*predtým som sa však krátko pomodlila: ,Panna Mária, prihovor sa im cezo mňa ty. Sama som sa musela dosť premáhať, keď som skupinu prosila, aby išli hrať na iné miesto, pretože onedlho sa v kostole začne svätá omša. Na moje prekvapenie však reagovali priateľsky a jeden z nich celkom nečakane povedal: ,Samozrejme, sestra, pre Boha urobíme všetko!‘*“

Jedného dňa nám zaklopal na dvere mladý muž s dieťaťom na rukách. Cítil potrebu podeliť sa s nami so svojou radosťou: „*Kedysi,*“ povedal, „*som sa sám chcel stať kňazom. Keďže sa mi však nepodarilo nájsť svoju duchovnú cestu, napokon som sa oženil. Keď som tu ale bol dnes na svätej omši, bol som taký šťastný, pretože som konečne našiel tú spiritualitu, ktorú som už tak dlho hľadal.*“

Laici i Bohu zasvätení – dokonca aj zo širšieho okolia - stále viac vyhľadávajú toto „miesto ticha“. Veľmi radi sa zúčastňujú aj na májových pobožnostiach. Jedna pani z okolia Aachenu prichádza na poklonu viackrát počas týždňa: „*Tu som nenašla iba Ježiša, ale aj Pannu Máriu, ktorú som nepoznala.*“ Niekedy prichádza aj so svojimi dcérami, ktoré sa jej vrah doma často pýtali: „*Mama, prečo si vždy taká šťastná, keď sa vrátiš z kláštorného kostola?*“ Niekedy prichádzajú aj mladí kňazi – oni mávajú v Kláštore sv. Sebastiána spoločnú poklonu, kde čerpajú nové sily pre pastoračiu. Kardinál Meisner nám počas jedného stretnutia povedal: „*Je nemožné, aby sme hovorili o Bohu, ak sa najprv s Bohom nerozprávame.*“

Skutočnou perlou v Kostole poklony je pani Gossen (fotografia vpravo). Vo svojich osemdesiatich štyroch rokoch je, žiaľ, už veľmi slabá, takže často prinášame sv. prijímanie k nej domov. No najväčšiu radosť má vtedy, keď môže prísť na svätú omšu osobne. Vtedy počujeme, ako sa polohlasne modlí: „*Ježiš, tak veľmi ťa milujem. Ty si Kráľ môjho srdca a môj Spasiteľ. Tak veľmi si za mňa trpel! Milujem aj tvoju*

Matku, ktorá je aj mojou Matkou. Pomáhaj mi, prosím, aby som úplne neoslepla a neohluchla a aby som k tebe mohla prísť ešte mnohokrát. Požehnaj všetkých, žehnaj predovšetkým kňazov!“

Neraz volajú našich kňazov aj do nemocnice, aby zomierajúcim udelili sviatosti a aby ich duchovne sprevádzali v posledných, rozhodujúcich hodinách pred odchodom do večnosti. Tak mohol P. Gregor v novembri 2007 hodinu pred smrťou zaopatriť pani Neumann, jednu z najvernejších veriacich. Milosť takejto dobrej hodiny smrti jej bola bezpochyby darovaná na príhovor Panny Márie, veď v modlitbe ruženca sa za to každý deň modlievala! V posledných týždňoch sme ju viackrát navštívili. Bolo dojímavé, ako dokázala prijať svoje utrpenie a aký pokoj z nej vyžaroval. Ako laická členka hnutia Schönstatt sa nám raz celkom ticho, no so žiariacimi očami zdôverila: „*Viete, náš zakladateľ P. Kentenich kládol veľký dôraz na starostlivosť o nové povolania. V tomto zmysle obetujem Ježišovi všetko, áno, všetko mu obetujem za duchovné povolania!*“

Naše pôsobenie v Bavorsku

Od 30. apríla 2006 bývajú tri naše sestry – všetky z Nemecka – v jednom byte v pokojnom prostredí Zankenhausenu pri Ammerskom jazere.

I keď je táto misijná stanica skromným začiatkom v augsburskej diecéze – „malou celou, ktorá má žiarit“, ako to vyjadril J. E. biskup Dr. Walter Mixa – sr. Anna, sr. Rosa Mária a sr. Teresa boli už poverené rôznymi zaujímavými úlohami.

Zdedinky Zankenhausen dohliadame na Sklad sv. Jozefa v Dunzelbachu (13 km od Zankenhausenu). Tam skladujeme misijný materiál našej duchovnej rodiny, CD, kazety a náš časopis *Vit'azstvo Srdca* (v nemeckom jazyku). Tam tiež prijímame telefonicky, faxom alebo prostredníctvom internetu objednávky nášho časopisu alebo hudobných nahrávok od známych i neznámych – od tých, ktorí nás spoznali na duchovných cvičeniach, prednáškach alebo iným spôsobom – a hneď aj rozposielame objednané materiály.

Rušno tu máme každý deň.

Z tohto miesta prijímajú potrebný materiál aj naše misijné stanice až na Urale, v Kazachstane alebo v Uruguaji. Vďaka vhodnej polohe môžeme potrebným materiálom odtiaľto zásobovať aj jednotlivé duchovné cvičenia vo všetkých nemecky hovoriacich krajinách. Neraz nám pri tejto práci pomáhajú aj dobrovoľníci z našich rodín alebo z kruhu našich známych, čo s vďakou prijímame.

Ak niekto zavolá do skladu alebo do Domu sv. Anny, nie je to len o objednávke materiálu. Mnohí sa nám zverujú aj so svojimi osobnými starosťami a nakoniec často povedia: „*Prosím, modlite sa za nás!*“ A tak celkom vedome prinášame tieto často veľké starosti v modlitbe pred Najsvätejšiu sviatosť, pretože poklonu – ako na všetkých našich pôsobiskách – považujeme za našu prvú a najdôležitejšiu úlohu.

Radi by sme vám porozprávali jeden príbeh: Krátko po našom príchode sme spoznali Moni-

ku, 48-ročnú optimistickú fotografku, ktorá žila vo vedľajšom byte. Bola vždy veľmi otvorená všetkému, čo sme jej rozprávali o misiách, hoci sme nikdy nehovorili o jej osobnom vierovyznaní.

Počas jednej návštevy u nás na jar 2007 bola Monika úplne zmenená, a tak sme sa jej s obavou opýtali, či nie je chorá. „*Áno, poviem vám to otvorene, mám rakovinu.*“ Chceli sme ju trochu potešiť, a tak sme ju zobrali do nášho skladu, aby sme jej mohli všetko poukazovať a priviesť ju na iné myšlienky. Pri rozlúčke sme jej darovali obraz Matky všetkých národov a chceli sme jej poskytnúť útechu: „*Pozrite, Monika, toto je aj vaša Matka. Panna Mária chápe vaše trápenie. Nech vám teraz veľmi pomáha.*“ Monika sa hneď rozplakala a obraz si privinula k sebe so slovami: „*Som taká dojatá. Ten obraz sa ma tak dotkol, mám veľkú radosť.*“ Ešte nikdy sme nevideli niekoho, kto s takou vrúcnosťou prijímal amsterdamský obraz!

Niekoľko týždňov nato už bola v nemocnici, zomierala. Mali sme možnosť s ňou ešte telefonovať a mohli sme ju uistiť o tom, že sa za ňu každý deň modlíme ruženec milosrdenstva. O niekoľko dní nám zatelefonovala jej sestra a oznámila nám, že Monika zomrela: „*Viete, Monika zomrela so slovami: 'Rodina Panny Márie. Rodina Panny Márie.' Myslím, že ste boli mojej sestre v jej posledných chvíľach úplne nablízku.*“ A to bola naozaj pravda, pretože vo chvíli Monikinej smrti sme boli na májovej pobožnosti pred Najsvätejšou sviatosťou.

4. novembra 2007 sme prežili veľkú radosť – prišiel k nám na návštevu diecézny biskup Dr. Walter Mixa, ktorý vo vedľajšej obci slávnostne posvätil oltár zrenovovaného kostola. Požehnal nás i našu misiu a povzbudil nás, aby sme našu pastoráciu ešte viac rozšírili.

V bývalom Monikinom byte, ktorý teraz použijeme na pastoračné účely, sme hneď pri prvej návšteve po jej smrti uvideli obraz Matky všetkých národov, ktorý si ona očividne uctievala. Keď sme o týchto priestoroch rozprávali v novembri J. E. biskupovi Mixovi, povzbudil nás, aby sme ich už čo najskôr využili na modlitbu a na katechézy s mladými rodinami a deťmi, ako aj na pravidelné stretávanie našich rodičov. V marci 2007 sme prežili v našom Dome sv. Anny veľmi peknú udalosť: prelát Dr. Bertram Meier, referent zodpovedný za rehoľné spoločenstvá, nám do našej domácej kaplnky oficiálne priniesol tak dlho vytúženú Oltárnu sviatosť. „*Nasťahoval sa Pán domu,*“ tak to na slávnostnej svätej omši povedal kapitulárny vikár Meier.

Do našej malej misijnej rodinky prichádza stále viac ľudí. V Dome sv. Anny chcú načerpať nové sily a spolu s nami sa chcú modliť nielen naši príbuzní a priatelia. Niekedy stoja pred dvermi aj cudzí ľudia, ktorí o nás počuli a chceli by

bližšie spoznať spiritualitu nášho spoločenstva. A napokon u nás neraz prenocujú aj naši „súrodenci“ z iných misijných staníc, ktorých potom spolu s našimi kňazmi sprevádzame na duchovné cvičenia v nemecky hovoriacich oblastiach. Našou úlohou je duchovná starostlivosť o deti a mládež. To je napokon aj náplňou našich mesačných stretnutí s rodinami v Mníchove. Celé naše spoločenstvo žije akoby neustálym zázrakom z toho, čo nám prostredníctvom veľkodušných dobrodincov daruje Božia prozreteľnosť. A túto starostlivosť Božej prozreteľnosti tu v Bavorsku konkrétne pociťujeme už od začiatku. Tak sa napr. nezriedka stane, že pred dverami sa takmer potkne o kôš so zeleninou alebo o debničku plnú ovocia, ktoré nám niekto veľkodušne daroval a priniesol až pred dvere. Pekný zážitok sme mali práve v deň posviacky našej kaplnky. Poštou nám istý dobrodinec poslal misál – a zásielka prišla práve vtedy, keď sme misál pri slávnosti posvätenia kaplnky potrebovali.

Amsterdam - mesto Matky všetkých národov

Dňa 31. mája 1996 dovolil biskup Haarlemu/ Amsterdam J.E. Henrik Bomers spolu so svojím pomocným biskupom Jozefom Máriou Puntom oficiálne uctievanie Panny Márie pod titulom Matka všetkých národov.

Tento záblesk svetla a nádeje v šťastí prežívala aj Ida Peerdeman, vizionárka z Amsterdamu, po päťdesiatich rokoch tichého čakania, modlitby a obety. Krátko nato zomrela vo veku 90 rokov dňa 17. júna 1996. Potom už išlo všetko veľmi rýchlo.

Na prosbu biskupa Bomersa prišli o mesiac (22. júla 1996) do Amsterdamu prvé štyri sestry. Bolo to vyznamenanie pre naše spoločenstvo, veď už dlhé roky sme poznali amsterdamské posolstvá a aj s vizionárkou Idou nás spájala hlboká jednota. Dnes, po vyše desiatich rokoch, tu pôsobia štyria kňazi, sedem sestier a jedna laická spolupracovníčka.

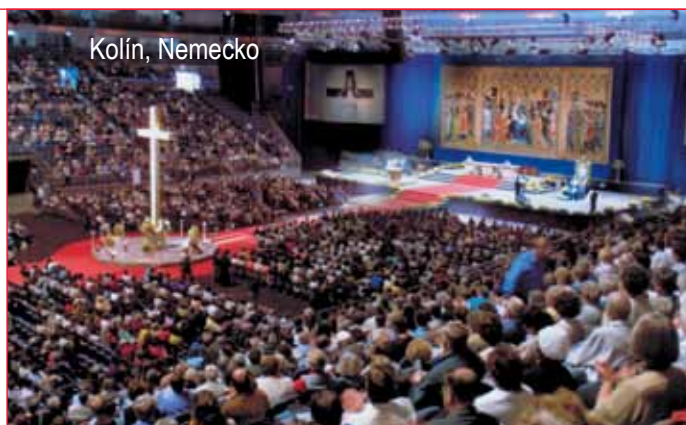

Medzinárodné a národné modlitbové dni

23. júla 1996 – počas prvého dňa nášho pobytu v Amsterdame – sa náš duchovný otec P. Paul Mária na stretnutí s biskupom Bomersom a biskupom Puntom pýtal na možnosť usporiadať už na budúci rok modlitbový deň ku cti Matky všetkých národov. „*Neuveriteľné, neveriteľné!*“ – takto reagoval biskup Bomers, keď o rok neskôr (dňa 31. mája 1997) videl v amsterdamskom kongresovom centre RAI 80 kňazov a 5000 pútnikov zo 49 krajín, ktorí sa zhromaždili okolo Matky všetkých národov. Za týmto prvým modlitbovým dňom, počas ktorého bolo amsterdamské kongresové centrum obsadené do posledného miesta, nasledovalo ešte ďalších šesť – práve tu v Amsterdame. Prítomných bolo tisíce pútnikov rôznej farby pleti, reči a vierovyznania, ctitelia Panny Márie z celého sveta. J.E. Mons. Alfons M. kardinál Stickler z Ríma a viackrát aj J.E. Ignace kardinál Moussa Daoud, vtedajší prefekt pre orientálne cirkvi, tu svedčili o svojej úcte k Panne Márii. Veľký počet biskupov rôznych rítov v nádherých ornátoch dali tomuto dňu ekumenický, celosvetový cirkevný charakter.

Prvé modlitbové dni ku cti Matky všetkých národov sa mali stať vzorom. Preto sa od roku 2001 konajú podobné národné alebo regionálne modlitbové dni a stretnutia ku cti Matky všetkých národov v diecézách, vo farnostiach, v modlitbových skupinách ... a takto spoznáva stále viac ľudí Pannu Máriu ako svoju osobnú Matku a učia sa ju milovať. Takýto cieľ má naše spoločenstvo doma i v zahraničí – tento rok sa napríklad v Nemecku, Írsku a vo Švajčiarsku opäť plánujú mariánske modlitbové dni.

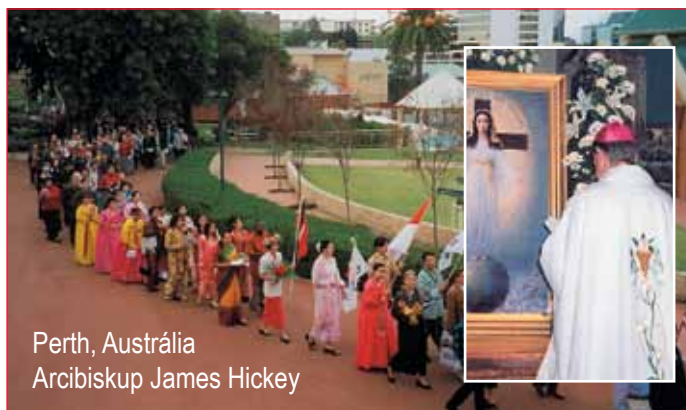
V priebehu uplynulých rokov podnikli naši kňazi a misijné sestry i laici početné misijné cesty, aby Matku všetkých národov priniesli obyvateľom Kolumbie, Japonska, Austrálie, Indie, Vietnamu, Kórey, Ameriky ... a dokonca aj obyvateľom Pobrežia Slonoviny (pozri *Vítazstvo Srdca* o modlitbových dňoch).

Kolín, Nemecko

Knock, Írsko Irland

Perth, Austrália
Arcibiskup James Hickey

Abidjan, Pobrežie Slonoviny

Biskup Mandjo

Ruteng, Indonézia

J. E. Ignace kardinál Moussa Daoud,
bývalý prefekt pre orientálne cirkvi

*K*to z pútnikov by sa nepamätal na Matku všetkých národov uprostred nádhernej kvetinovej výzdoby, na povzbudivé prednášky, rôznorodé svedectvá a hudobné umelecké výkony; na veľký osvetlený kríž, na adoráciu, modlitbu svätého ruženca a dlhé rady ľudí čakajúcich na sv. spoveď! A potom vyvrcholenie – turíčna sv. omša: slávnostný vlajkový sprievod, hlahol zvonov, pozdravy od kardinálov a biskupov z celého sveta, obetné dary v rukách mladých i starších v pestrých národných krojoch ... a na záver slávnostné mariánske zasvätenie: horiace sviečky v rukách a úprimné slová modlitby.

J. E. Alfons M. kardinál Stickler, Rakúsko/
Rím, ktorý zomrel dňa 12. decembra 2007,
a otec Michael Fizzgerald z Írska

J. E. arcibiskup Maakaroun
z Grécko-melkitickej cirkvi v Sao Paulo, Brazília

„*P*re mňa to bol nádherný a svätý deň.
Mám zdravotné problémy a bez Božej
pomoci by som nemohol ani žiť.
Tu ma Panna Mária priviedla bližšie
k svojmu a k môjmu Ježišovi a dala mi novú
silu niesť vlastný kríž spolu s Ježišom.“

Multan, Pakistan

Štokholm, Švédsko

Indore, India

Tokio, Japonsko

Svetová akcia pokračuje

Od novembra 2006 možno znovu tlačiť a rozširovať obrázky Matky všetkých národov s modlitbou – upravenou na žiadosť Kongregácie pre náuku o viere: „*Kiežby Matka všetkých národov, preblahoslavená Panna Mária, bola našou Orodovnicou.*“ O obrázky s uvedenou modlitbou bol ihneď veľký záujem, hlavne zo strany kňazov a farností.

Prinášame vám niekoľko svedectiev, ktoré sme v priebehu uplynulých mesiacov dostali e-mailom, faxom, poštou alebo nám ich ľudia porozprávali do telefónu.

Z Chile nám napísala Marcela: „*Keď som sa začala modliť modlitbu k Matke všetkých národov, nasledujúci deň začalo pršať u nás v Antofagasta, snáď v najneúrodnejšom a v najsuchšom mieste sveta. Táto odpoveď na amsterdamskú modlitbu ma veľmi dojala!*“

Majiteľka jedného penziónu z Corku v Írsku sa nám zdôverila do telefónu: „*Hoci som vo viere vlažná, modlitbu Matky všetkých národov si veľmi vážim a verím v jej moc, odkedy ju poznám! Keďže mám za sebou viacero ťažkých automobilových nehôd, zvykla som si počas jazdy autom viackrát opakovať amsterdamskú modlitbu. Robím to už tri a pol roka a odvtedy som už žiadnu nehodu nemala!*“

Jednoduchý a milý spôsob, ako rozširovať modlitbu Matky všetkých národov, našla Dina, matka rodiny z jednej talianskej dedinky severne od Ríma. Po krátkom telefonickom rozhovore s priateľkou, príbuznou alebo kolegyňou sa Dina vždy spýta, či sa za ne môže pomodliť krátku, veľmi peknú modlitbu, a to jej sotva niekto odmietne. Práve naopak! Mnohé z jej známych samy začínajú s týmto „apoštolátom cez telefón“ a „reťazová reakcia“ pokračuje ďalej.

Bali, Indonézia

V jednom liste nám napísala sr. Jacinta Dähler, ktorá už 30 rokov pracuje v africkej Tanzánii a deväť rokov sa intenzívne angažuje za Matku všetkých národov, že u nich bolo v svahilčine vytlačených 50 000 obrázkov s upravenou modlitbou. Ona a jej ďalších šesť spolupracovníkov hovoria vo farnostiach v nedeľu po sv. omši často o Amsterdame. Ľudia majú veľkú radosť, a keďže sú tam častejšie aj veriaci z Ugandy a z Kene, odnášajú si so sebou do vlasti aj oni lásku k Matke všetkých národov.

Čosi jedinečné možno pozorovať v meste Denpasar na ostrove Bali v Indonézii: tu stojí tesne vedľa seba päť chrámov (VS č. 13 a 45): jedna mešita, jeden katolícky a jeden protestantský kostol, ako aj hinduistický a budhistický chrám (fotografia hore). Katolícky kostol je zasvätený Matke všetkých národov. Práve tento kostol je mimoriadne obľúbený a na nedeľné bohoslužby prichádza okolo 2000 veriacich. Pretože mnohým z nich sa často v chráme neušlo miesto, bol tento Boží dom v roku 2007 pod vedením pána Djayu rozšírený a zväčšený. Tento bývalý protestant chcel takto vyjadriť svoju vďaku Matke všetkých národov. Keď jeho syn – chorý na srdce, pľúca a obličky – ležal na smrteľnej posteli a keď vtedy pán Djaya často videl svoju manželku – katolíčku, ako sa modlí ruženec, chcel vedieť, čo robí. „Prosím Pannu Máriu, aby uzdravila nášho syna,“ dostal odpoveď. Od toho okamihu nasledoval pán Djaya príklad svojej manželky a často ju sprevádzal do kostola k obrazu Matky všetkých národov. Na úžas lekárov ich syn akoby zázrakom vyzdravel. Vzápätí nato prestúpil pán Djaya na katolícku vieru a prijal meno sv. Františka z Assisi. Ako horlivý ctiteľ Matky všetkých národov otvorene svedčí: „Ona vypočuje všetky moje prosby!“

Trivandrum, India

V Kaplnke Matky všetkých národov

Nielen z Holandska, Belgicka, Nemecka, Rakúska alebo z Anglicka prichádzajú skupiny pútnikov na púť k Matke všetkých národov. Aj z Južnej Ameriky, z USA alebo z Filipín nachádzajú pútnici cestu k malej milostivej kaplnke, v ktorej im – podľa možnosti v ich materinskej reči – rozprávame o posolstvách, modlíme sa s nimi alebo hudobne doplníme ich národné omše. Tak napríklad prišlo v roku 2007 od marca do mája len z Kórey osem pútnických skupín. Okrem toho vybavujeme medzinárodnú korešpondenciu, koordinujeme preklady a spravujeme oficiálnu webovú stránku Matky všetkých národov (www.de-vrouwe.net).

Od nášho príchodu do Amsterdamu sa spolu so sestrami Matky Terezy pravidelne modliame v kaplnke ustavičnej poklony, ktorá sa nachádza v štvrti známej neviazanými mravmi. Veď Matka Tereza raz povedala biskupovi Bomersovi: „*Amsterdam je to najhoršie mesto, aké poznám. Tu sa treba klaňať!*“

Denne je aj u nás vystavená Najsvätejšia sviatosť na poklonu, a keďže je Amsterdam mestom desiatok národností (180) a najrôznejších kultúr, na svätej omši cez týždeň sa často stretávajú veriaci až 15 národností. To má veľmi pozitívne účinky na rozširovanie obrázka a modlitby, pretože každý posiela príbuzným a priateľom domov to, čo sa tu pre neho stalo vzácnym.

Keďže sa Kaplnka Matky všetkých národov stala pre mnohých stala duchovnou vlasťou, pripadá nám stále viac pastoračných úloh: odniesť sv. prijímanie starým a chorým, pripravovať ľudí na krst, na prvé sv. prijímanie, na birmovku a na sviatosť manželstva. Niekedy to však znamená aj to, ako viesť návštevníkov najprv k modlitbe a s pohľadom na milostivý obraz im vysvetliť vykupujúcu silu utrpenia.

Je často pozoruhodné, akými cestami sa niektorí ľudia dostanú do Kaplnky. Napríklad Patrícia z Guatemaly je 47-ročná matka rodiny a v Amsterdame je vydatá za lekára. Od svojho 15. roku vieru nepraktizovala. V máji 2007 videla vo sne

dvakrát Matku všetkých národov, ale nevedela, kto to je. Krátko nato „náhodou“ prechádzala okolo našej Kaplnky a na vonkajšej stene na svoj veľký úžas videla ten istý obraz ako vo sne. Patrícia zastala, vošla dnu a to bol začiatok jej návratu do Katolíckej cirkvi.

V máji 2007 prišli do Kaplnky Matky všetkých národov aj jedna mladá protestantka a asi 70-ročný muž, ktorý jej v meste pri bankomate dal prednosť a povedal: „*Nech sa páči, choďte ako prvá, na mňa doma aj tak nikto nečaká!*“

Keď sa obaja pustili do rozhovoru, dievčina sa dozvedela, že manželka tohto muža a jeho dve dcéry pred siedmimi týždňami zahynuli pri autonehode. Mladá dievčina ho pozvala do Kaplnky. Bolesťou naplnený Amsterdamčan si v tichu kaplnky sadol pred obraz Matky všetkých národov a dlho sa naň pozeral. Zdalo sa, že sa mu tu dostalo útechy, pretože o dva dni prišiel znovu do pokojnej atmosféry k Matke všetkých národov.

Stalo sa, že istý taxikár jednoducho vysadil pri Kaplnke Matky všetkých národov jednu ženu, ktorá mala samovražedné úmysly. Boli sme prekvapení, keď na nasledujúcu nedeľu bol spomínaný taxikár na svätej omši.

Manželský pár Egbert a Martine van de Laan sa v Amsterdame už niekoľko rokov starajú o afrických utečencov a uchádzačov o azyl. Z času na čas prichádzajú so svojimi africkými priateľmi na púť k Matke všetkých národov. Medzi osemdesiatimi Afričanmi, ktorí prišli na jar 2007, bola aj jedna asi 30-ročná žena z Rwandy. Rozprávala nám, ako sa počas občianskej vojny dostala zrazu medzi znepriatelené strany. V nebezpečnej situácii nahlas začala prosiť Pannu Máriu o ochranu. A tu pred sebou uvidela zrazu Pannu Máriu v podobe, akú má na amsterdamskom milostivom obraze, a jasne počula slová: „*Chod' priamo!*“ Keďže váhala,

počula tieto slová ešte raz: „*Nie vpravo, ani vľavo, priamo!*“ Teraz poslúchla a podarilo sa jej utiecť. Až v Holandsku, keď dostala milostivý obraz, pochopila, že to bola Matka všetkých národov, ktorá jej vtedy pomohla.

V júni 2007 mal 16-ročný Kevin z Almere v Holandsku ťažkú nehodu na mopede a vrtuľník ho odnášal do nemocnice v Amsterdame. Viacero dní bol v smrteľnom nebezpečenstve. Práve v tomto čase dostal Kevinov strýko, taxikár, od írskych rehoľníčok na letisku Schiphol obrázok

s modlitbou Matky všetkých národov. Sestry mu veľmi kládli na srdce, aby v prípade uzdravenia svojho synovca išiel na ďakovnú púť do Kaplnky Matky všetkých národov. Po necelých dvoch mesiacoch Kevinova mama a stará mama putovali s vd'ačnosťou k Matke všetkých národov. Kevin je úplne zdravý a môže chodiť opäť do školy. So slzami v očiach ďakovali za tento zázrak a sľúbili, že amsterdamskú modlitbu sa budú denne modliť. Povedali: „*Teraz veríme, že Boh existuje, že vypočuje naše modlitby a je blízko pri nás.*“

Putovný obraz pre všetkých

Giannina Dianderas Quispe, pastoračná pomocníčka vo väzení pre mladistvých v Maranga v Lime, nám napísala: „Dostali sme veľký obraz Matky všetkých národov. Veľmi dobre vyjadruje, ako nám chce Matka pomôcť, aby všetky zblúdené ovečky našli cestu späť k Vykupiteľovi.“ Preto zorganizovala pre mladých trestancov 12. mája 2007 – v predvečer Dňa matiek – púť k milostivému obrazu.

*U*ž desať rokov putuje obraz Matky všetkých národov po Holandsku. Tí, ktorí sú za obraz a jeho putovanie zodpovední, sa štyrikrát do roka stretávajú v Kaplnke Matky na svätej omši a pri modlitbe a zároveň si vymieňajú najrôznejšie zaujímavé skúsenosti.

Aj my sa staráme o jeden putovný obraz. Prednedávnom sme ho dali jednému novopokrstencovi, ktorý ho prijal len s váhaním. Na konci týždňa bol taký šťastný z Matkinej návštevy, že nám obraz už ani nechcel vrátiť.

Z Uruguaja nám napísala Gisela Bidegain, že putovný obraz prináša hlavne tým, ktorí zo zdravotných alebo vekových dôvodov nemôžu chodiť na sv. omšu. „*Nenachádzam slov, aby som vyjadрила, ako veľmi Pannu Máriu očakávajú. V najchudobnejších aj v najbohatších domoch je už vždy pripravený oltárik vyzdobený kvetmi a sviečkami.*“

Z Kalifornie nás informovala Pilar Anrade, ktorá sa tiež stará o putovný obraz: „*Z rodín, kde istý čas pobudol putovný obraz Panny Márie, prichádzajú na svätú omšu aj takí muži, ktorí neboli v kostole od vlastnej svadby.*“

Uruguaj - misia milosrdenstva

Každý misionár sa stále viac utvrdzuje v tom, že bohostánok je jeho pravým domovom. Takto pekne to raz vyjadril svätý farár z Arsu. Tak napr. P. Hubert Francisco z Nemecka – tu na fotke (vpredu vľavo) ešte ako seminarista; medzičasom 8. decembra 2007 vysvätený za kňaza – príde v lete po ukončení svojho duchovného roka v Ríme do Uruguaja. Tu prevezme farnosť svojho spolubrata P. Francesca z USA (vpravo vedľa neho), ktorý sa tým uvoľní pre iné úlohy.

Do našej novej misijnej stanice v diecéze Florida v Uruguaji sme prišli v roku 2003, kam nás zavolať vtedajší predseda biskupskej konferencie, J. E. Mons. Raúl Scarrone.

Hneď na začiatku sme pochopili, že charakteristickým znakom nášho pôsobenia na tomto mieste sa má stať milosrdná Božia láska.

Preto sme hneď prvý rok pripravili a slávnostne prežili Nedeľu Božieho milosrdenstva, ako to zjavil Pán Ježiš sv. Faustíne. Okrem pápežského nuncia, ktorý pochádza z Poľska, a siedmich biskupov prišli aj stovky pútnikov.

Počas tejto slávnosti bola pravá bočná kaplnka v katedrále, v ktorej sa nachádza dvojmetrový milostivý obraz, zasvätená milosrdnému Ježišovi.

Odvtedy sa sviatok Božieho milosrdenstva teší v tejto oblasti mimoriadnej a stále vzrastajúcej obľube.

*N*ádherná, rovná krajina s rozsiahlymi pastvinami pre hovädzí dobytok má približne tri a pol milióna obyvateľov, ale je, žiaľ, materiálne i duchovne až odstrašujúco chudobná. Je tu veľa nezamestnaných a rozdiel medzi najnižšou a hornou vrstvou obyvateľstva je veľmi veľký; stredná vrstva v našom chápaní tu prakticky neexistuje.

Mnoho ľudí žije v úbohých chatrčiach z vlnitého plechu, ktoré majú 2-3 miestnosti a ktoré sú v lete neznesiteľne horúce a v zime veľmi studené. Človek je tu spokojný, keď má chlieb a mlieko, a v duchovnej oblasti väčšine stačí, že sú pokrstenými katolíckmi, hoci svoju vieru nepraktizujú. Vo februári to bude päť rokov, čo sa tu snažíme zviditeľniť Božie milosrdenstvo: na jednej strane dušpastierskou prácou a privádzaním ľudí k sviatostnému životu, ale aj katechézou detí a mládeže, návštevami v nemocniciach i v rodinách (spravujeme šesť dedín v troch farnostiach), ako aj rozdeľovaním potravín, šatstva a liekov chudobným. V neposlednom rade katechizujeme pomocou tlače a rozširovaním materiálu o milosrdnom Ježišovi. Nasledujúce riadky vám priblížia našu prácu a podajú vám obraz o tom, ako nám – trom kňazom a piatim sestram – celkom zjavne pomáha Božia milosť.

Úplne uzdravená

Naša známa Laura Pereira žije so svojou rodinou vo Floride a pracuje v lekárni neďaleko katedrály. Hoci bola pokrstená ako katolíčka, o náboženstve a o Ježišovi nevedela takmer nič. Základné informácie získala až po Nedeli Božieho milosrdenstva v roku 2003. Čo sa udialo potom, porozprávala vo svojom dojímavom svedectve na sviatok Božieho milosrdenstva v roku 2007 v katedrále, zaplnenej do posledného miesta. Na slávnosti bol prítomný biskup a boli tam aj všetci diecézni kňazi.

Laura so svojím manželom Rafaelom

Milosrdný Ježiš, stojím tu dnes, aby som sa ti poďakovala. Štyridsaťosem rokov som žila bez vnútorného pokoja. Pred štyrmi rokmi som sa nachádzala v hlbokoj duchovnej núdzi, pretože aj napriek láske mojej rodiny som v sebe pociťovala stále väčšiu prázdnotu. Vtedy mi moja priateľka priniesla knižočku s novénou k milosrdnému Ježišovi. Obraz milosrdného Ježiša ma priťahoval, a tak som zo zvedavosti navštívila katedrálu. Čo sa tam stalo, to azda nikdy nebudem vedieť celkom

vysvetliť. Niekoľko metrov pred milostivým obrazom v bočnej kaplnke som zostala stáť. Premohlo ma hlboké dojatie, slzy mi tiekli po lícach a cítila som zvláštne vnútorné teplo. Bolo mi, akoby Ježiš hovoril: „*Tu som, som tu pre teba a navždy.*“ To mi akosi otvorilo srdce, a kým som sa v tichu pozerala na obraz, rástla vo mne dovtedy celkom neznáma túžba. Chcela som prijať Pána Ježiša vo svätom prijímaní.

Moja priateľka ma preto nasledujúci deň zaviedla ku kňazovi do katedrály a po desaťročiach bez viery som bola na mojej prvej hodine katechizmu. Pritom som sa dozvedela, že je potrebné cirkevne sa zosobášiť, aby som mohla prijať sväté prijímanie. Povedala som to Rafaelovi, môjmu mužovi, od ktorého som najprv nedostala žiadnu odpoveď. To ma trochu hnevalo, ale bola som ticho a jednoducho som sa iba modlila. Potom, asi po týždni, prišiel Rafael, kľakol si pred mnou a poprosil ma, aby som sa stala jeho manželkou. V ten deň, keď nás cirkevne zosobášili, som šťastná prijala sväté prijímanie a uvedomila som si, že obaja sme pred Bohom teraz už skutočne zjednotení. Aké požehnanie! Naši dvaja dospelí synovia boli tiež prítomní na sobášnom obrade. Odvtedy prichádzam každý deň k milostivému obrazu milosrdného Ježiša. Stalo sa pre mňa celkom prirodzeným, ba priam až nevyhnutným, rozprávať sa s ním a zveriť mu všetko, čo ma trápi. Či sa pritom dobre modlím, neviem, ale jedno viem iste: Niekedy k nemu prichádzam utrápená a odchádzam pokojná, obnovená. Dnes nechápem, ako som tak dlho dokázala žiť bez Ježiša.

Už v detstve som bola veľmi zranená nedostatkom lásky. Ale Ježiš vo svojom milosrdenstve ma uzdravil od základu, úplne. Teraz dokážem vyjsť zo svojho vlastného života a zo svojej zameranosti na seba, aby som sa mohla stať radosťou pre druhých. Stala som sa úplne novou Laurou. Teraz kráčam po ceste viery a do kostola ma neraz sprevádza aj môj manžel.

*Nedeľa Božieho milosrdenstva
v katedrále
vo Floride*

Som najšťastnejší človek na svete!

Chamizo je chudobná dedinka, v ktorej je svätyňa patrónky diecézy svätej Terézie z Lisieux. Túto svätyňu práve opravujeme.

V dedine nemali vlastného kňaza 20 rokov a od roku 2005 sa o duchovné a materiálne potreby tunajších 500 obyvateľov staráme my.

Hneď vedľa kostola stojí cirkevná škola, ktorej deti nám obzvlášť ležia na srdci.

*S*antiago chodí tiež do tejto školy a pripravuje sa na prvé sväté prijímanie. Vo svojich dvanástich rokoch je oveľa menší a slabší než jeho rovesníci, a pretože je plachý a nepriebojný, dedinské deti sa mu často posmievajú. Tohto chlapca deti jednoducho nemajú rady. Dokonca ani jeho ešte veľmi mladá, psychicky chorá mama ho neľúbi a nevlastný otec naňho často kričí, bije ho a nemá naňho dobrý vplyv. Takto neustále vnútorne zraňovaný Santiago sa viackrát správal násilnícky, ba vykonal také veci, podľa ktorých by oprávnené mohol byť umiestnený do ústavu pre mladistvých delikventov. Nič z toho, čo urobil, nezostalo skryté pred jeho spolužiakmi a tí ho – vtedy aj právom – odsudzovali. Tak sa Santiago ešte viac uzavrel pred ostatnými a ešte viac sa utiahol do seba. Počas katechézy rozprávala jedna z našich sestier prítomným deťom o dôležitosti svätej spovede a o tom, ako nám Boh dáva čisté srdce a

obdaruje nás radosťou, keď kňazovi pri spovedi úprimne vyznáme svoje hriechy. Tu sa všetky pohľady upreli na Santiagu a niektoré deti sa nezdržali hlúpych poznámok na jeho adresu. Santiago sa triasol na celom tele, ale odvážil sa opýtať: „*Sestra, ale čo, ... keď kňaz potom porozpráva moje hriechy ostatným?*“ Sestra ho upokojila: „*Vieš, svätá spoveď zostane navždy tajomstvom medzi tebou a kňazom. On o tom nesmie s nikým hovoriť. A myslí na toto: aj keby ťa niekto odsúdil a potrestal za niečo, čo si vyparatil, u Boha je to celkom ináč! Po*

spovedi si Boh nikdy, nikdy viac nespomenie na tvoje hriechy!“ V ten deň, keď deti mali ísť po prvýkrát na svätú spoveď, sestru prekvapilo, že práve plachý Santiago chcel ísť do spovednice ako prvý. Zvyčajne je to u detí čakajúcich na spoveď práve naopak, každý chce byť radšej posledný. Keď sa Santiago vyspovedal a pomodlil sa modlitbu pokánia, natešený pribehol k sestre a volal:

„*Sestra, dnes som najšťastnejší človek na svete! Boh mi všetko odpustil a už si na nič nepamätá, vôbec na nič z toho, čo bolo.*“

Joaquín

Sestra Raphaela rozpráva:

V roku 2004 prišiel do nášho detského spevokolu v katedrále 12-ročný Joaquín. Vždy prišiel presne načas a aj po svojom prvom sv. prijímaní chodil naďalej verne do spevokolu, až kým vážne neocho-rel. Keď som nosila Joaquínovi sväté prijímanie a keď sme sa spolu modlili, vždy bol vďačný. Jeho mama Estela naproti tomu bola voči mne nedôverčivá, dokonca odmietavá. Začiatkom roka 2006 stanovili Joaquínovi tú najhoršiu diagnózu: nádor na hlave! Joaquín bol vo februári operovaný, no všetky rakovinové bunky sa nepodarilo odstrániť. Môjho zoslabnutého milého speváka som navštevovala aspoň raz do týždňa, aby som mu priniesla Pána Ježiša vo sv. prijímaní. Po operácii bola jeho mama postupne prístupnejšia a otvorenejšia, až sa mi nakoniec priznala: „*Vieš, ja som vlastne mala o sestrách skreslený obraz a nikdy som nechcela žiadnu vidieť. Ale to sa teraz zmenilo, teraz už zmýšľam inak.*“

Keď sme sa týždne a mesiace pripravovali na birmovku (Joaquín prijal sviatosť birmovania 25. novembra 2007), Estela sa ma zakaždým opýtala: „*Kedy prídeš zase? Tvoje návštevy mi robia veľmi dobre.*“ Spolu s jednou ženou sa dokonca naučila modliť ruženec a stala sa veľmi horlivou v modlitbe. Teraz sa modlieva spolu s nami, s Joaquínom a so mnou. Po mnohých rokoch našla opäť cestu k sviatostiam a z osobnej vnútornej potreby teraz pravidelne chodí na sv. omšu. Utrpenie ju zjavne priviedlo bližšie k Bohu. A čo ma zvlášť teší, Estela si do najkrajšej izby svojho domu zavesila obraz milosrdného Ježiša. Povedala: „*Pochopila som, že Joaquínova choroba je skúškou, nie Božím trestom, ako som si to najprv myslela.*“

Jedno jediné Zdravas' Mária

Jedna z našich farností sa volá Berrondo a je zasvätená svätému farárovi z Arsu.

Dedina má 300 obyvateľov, presne ako Ars, keď tam prišiel Ján Vianney.

Ale aj inak sa Berrondo podobá na francúzsky Ars.

Keď nám bola v roku 2004 táto dedina zverená, chodilo na nedeľnú omšu len šesť detí a mladých. Všetci pochádzali z chudobných pomerov.

Nenechali sme sa tým odradiť a každý štvrtok poobede sme ich pozvali na svätú omšu a po nej na horúce kakao s chlebom. Na naše prekvapenie prišlo hneď na začiatku asi 30 temperamentných detí, ktoré žijú viac na ulici než doma.

Po malom, jednoduchom občerstvení ich učíme katechizmus a zisťujeme, že deti často až od nás po prvýkrát počujú niečo o Bohu. Tešíme sa však, pretože medzičasom sme pripravili na prvé sv. prijímanie niekoľko skupín detí. Vždy sa v „našom Arse“ nájde niečo pekné, i keď práve tu žijú tí najchudobnejší, ktorým najčastejšie rozdávame šatstvo a lieky.

*Z*a trvalý úspech v pastorácii ďakujeme v prvom rade Panne Márii a vždy si spomenieme na nášho starého Humberta Marciela. V jeho prípade sa Panna Mária celkom zjavne prejavila ako Matka aj takého človeka, ktorý bol ďaleko, veľmi ďaleko od Boha a od viery. Tohto Uruguajca – pre pochybný spôsob života – už pred rokmi opustila jeho vnútorne hlboko zranená manželka a jeho jedenásť detí. Nemohli s ním žiť. Deprimovaný osamelý a opustený muž, trpiaci veľkými bolesťami nôh, takže

sa takmer nevládal pohybovať, povedal nášmu kňazovi pri prvej návšteve: „Neviem sa modliť, ale som katolík.“

Jeden z jeho synov sa nad ním predsa len zľutoval a o otca sa začal aspoň trochu starať. A tak prišla istého dňa za ním aj jeho 10-ročná vnučka Yania. Krátko predtým počula od sestier na príprave na prvé sväté prijímanie, aká dôležitá je modlitba Zdravas' Mária a ako veľa útechy a pomoci môže Panna Mária poskytnúť trpiacim ľuďom práve prostredníctvom tejto modlitby. Vedela o tom, že starý otec sa modliť

nevie a že trpí a má veľké bolesti. Priniesla mu preto dlhý pás papiera, na ktorý mu ona sama veľkými písmenami napísala celú modlitbu Zdravas'. Takto dokázal modlitbu prečítať aj jej starký, ktorý má už slabý zrak, a mohol sa modliť spolu s ňou. A aj to urobil!

P

ri našej druhej návšteve sa Humberto od radosti rozplakal. Sotva dokázal uveriť, že sme naňho nezabudli a že sme za ním prišli. „*Vy ste naozaj moji priatelia,*“ zopakoval viackrát. Keď mám porozprával o všetkých svojich trápeniach, ale aj o bolestiach, ktoré spôsobil svojej rodine, zobral do rúk papier s modlitbou Zdravas', a napriek slabému zraku ju chcel sám, bez pomoci prečítať. Odvtedy bral do rúk horlivý dedko Humberto pri každej našej návšteve do rúk papier s modlitbou a Zdravas' Mária sa modlil spolu s nami. Nikdy si však modlitbu nezapamätal; pod oslabenou pamäťou bol podpísaný alkohol. Keď sme mu potom v marci 2006 darovali na narodeniny obraz Matky všetkých národov, začal plakať a povedal: „*Sestry, toto je najväčší dar môjho života. V zúfalstve nad svojim zbabraným životom som sa chcel už dvakrát zabiť, ale táto Matka tu mi to jednoducho nedovolila. Ona ma zachránila, lebo inak by som tu už nebol!*“

Dedko Humberto býva teraz v domove pre starých ľudí vo Floride. Na našu veľkú radosť v polovici októbra 2007 detsky predložil Pánu Bohu celú svoju biedu a prijal sviatosť svätej spovede.

Pohľad na starý a nový kostol v Berrondo.
Vďaka Vašej pomoci, milí dobrodinci,
môžeme renovovať zvonka i zvnútra
naše farské kostoly, ktoré sú v dezolátnom stave.

Úplne inak, než sme zvyknutí podľa našej európskej tradície, sme sviatok Troch kráľov slávili na koňoch pri vysokých letných horúčavách. Či je človek bohatý, alebo chudobný, tu v Uruguijazi jazdí každý už od malička. Jednoducho to patrí k národnej tradícii.

Po generálnom návratku 2. decembra 2007

Po jednom roku sa skončili stavebné práce na našom novom farskom centre. Štyri miestnosti na katechézu nám veľmi uľahčujú prácu s deťmi a s mládežou.

85 mladých z našich šiestich farností a z Floridy bude účinkovať v divadelnej hre o mučeníkoch, ktorú naši misionári už nacvičili s gymnazistami z Nitry. Skúšky na Martyrológiu (tak sa projekt volá) sa začali v lete 2007 a účinkujúci sú nadšení. Hoci sa všetci z nich hlásia k veriacim, sotva niekto z nich svoju vieru aj praktizuje. Teraz, keď divadelnú hru nacvičujeme, prichádzajú viacerí častejšie na sv. omšu a niektorí dokonca aj na modlitbu ruženca a na sv. spoveď. A je zaujímavé, že sa všetci radi modlia jeden desiatok z ruženca pred každou skúškou. Niektorí sa chcú pripravovať aj na sv. prijímanie a na birmovku, iní sa pýtali na knihy, aby mohli lepšie spoznať svätých, predovšetkým tých, ktorých sami stváňujú. Premiéra bude 9. marca 2008 pravdepodobne v divadle vo Floride. Postupne potom uvedieme Martyrológium aj v tých dedinách, z ktorých naši účinkujúci pochádzajú.

Duchovné cvičenia

Milí priatelia!

Leto sa pomaličky blíži a s ním aj duchovné cvičenia, na ktorých sa s Vami každoročne stretávame v Trenčíne. V kancelárii nám už zvonja telefóny a Vy sa pýtate, či aj tento rok budú duchovné cvičenia a kedy, aby ste si podľa nich mohli naplánovať dovolenku.

Tento rok sa výnimočne uskutočnia **duchovné cvičenia v auguste**, a to v nasledovných termínoch:

- 1. turnus:** 7. – 11. augusta 2008, pre rodiny s deťmi
- 2. turnus:** 12. – 16. augusta 2008, pre manželské páry a všetkých ostatných
- 3. turnus:** 17. – 21. augusta 2008, pre mladých do 30 rokov

Duchovné cvičenia sa začínajú v deň príchodu večerou o 18.00 hod. a svätou omšou o 20.00 hod., končia sa v deň odchodu po raňajkách sv. omšou ráno o 8.00 hod.

Cena pre dospelých: 1400,- Sk, cena pre deti: 1000,- Sk, cena pre mladých: 1300,- Sk.

V cene je zahrnuté ubytovanie a strava na celý pobyt.

Milí priatelia! Vyplnenú prihlášku, ktorú nájdete v časopise, môžete zasielať do 20. júla 2008 na adresu redakcie: Víťazstvo Srdca, Materský dom sestier, 985 11 Stará Halič 2; alebo cez týždeň v čase od 9.00 do 11.00 hod. a od 13.30 do 14.30 hod. sa môžete prihlasovať aj telefonicky na tel. číslo: 047/ 45 12 467

alebo e-mailom na adrese: vitazstvo_srdca@famiemariens.org

Po prihlásení Vám v priebehu júna pošleme list s bližšími informáciami a tiež poštovú poukážku na uhradenie zálohy 500,- Sk na osobu, nakoľko je to z organizačných dôvodov nevyhnutné. Rodiny s deťmi prosíme, aby sa prihlasovali výlučne na 1. turnus.

Ďakujeme Vám za pochopenie. Už sa na Vás tešíme!

*S*rdečné pozdravy *V*ám i *V*aším blízkym zasielajú
sestry z Rodiny Panny Márie z Materského domu zo Starej Haliče

Vydavateľ: Rodina Panny Márie
Redakcia: Víťazstvo Srdca
Materský dom sestier
985 11 Stará Halič 2

Fax: 00421/ 47/ 45 12 466
E-mail: vitazstvo_srdca@famiemariens.org

Tlač a rozposielanie: Alfaprint, Martin

Registrácia MK SR 162/90 MIČ: 49 493
S cirkevným schválením:
Mons. Eduard Kojnok, rožňavský biskup

Bankový účet: 4 220 129 904 / 3100
Rodina Panny Márie
Ludová banka, a. s., pobočka Nitra

Náklady na pokrytie tlače: 200 Sk za 6 výtlačkov ročne (bez poštovného).

Na želanie tých, ktorí nás chcú podporiť, sa ku každému časopisu prikladá poštová poukážka.

Prdečná vd'aka z Čiech!

Milí dobrodinci, aj my z Čiech by sme sa Vám chceli veľmi poďakovať za Vašu finančnú podporu venovanú na generálnu opravu fary na Dobrej Vode! Prostredníctvom Vašej pomoci práce na budúcom domove našich sestier dobre pokračujú, i keď aktuálnym projektom stále zostáva pútnický Kostol Panny Márie útechy. Ponúkame Vám skúsenosť z jedného pekného stretnutia, ku ktorému prišlo prednedávnom práve v pútnickom Kostole Panny Márie útechy. Istý vzdelaný starší pán z Nemecka, ktorý

sa sem vrátil po šesťdesiatich rokoch, nám s dojatím rozprával: „S akou vrúcnosťou som tu v apríli 1945 prosil Boha a Pannu Máriu o pokoj! Bol som svedkom vraždy mnohých mojich príbuzných a ako mladý chlapec som bol neustále na úteku. Vtedy nikto z nás nevedel, či vôbec prežije. Ešte raz som sa sem chcel vrátiť, no zároveň som sa bál toho, čo ma tu bude čakať. Teraz som však rád a môžem Pánu Bohu a Panne Márii útechy za všetko iba ďakovať, ďakovať, ďakovať!“

Prdečným pozdravom zostávame s Vami zjednotení!

Viem, čo podporujem!

Prdečným tohto čísla o správach z misií III, sme Vás, milí priatelia a dobrodinci, zaviedli do posledných misijných staníc. Dohromady ich máme 23 a sú v desiatich krajinách. Sami ste sa mohli presvedčiť, aká nepredstaviteľná chudoba je na mnohých miestach, kde pôsobíme. Chceli by sme Vás teda i teraz poprosiť o pomoc pre jednu z našich misijných staníc – podľa Vašej osobnej voľby. Misiu, ktorú chcete podporiť, prosíme uviesť ako účel použitia. V Uruguaji by sme mohli pomôcť Wilsonovi, ktorý má rakovinu, ak by sa našiel niekto, kto by finančne uhradil jeho terapiu. (5 000 Eur, ktoré by terapia stála, poisťovňa neuhradí) Rovnako vd'ачní sme Vám však aj za všetky príspevky, ktoré sa neviažu na konkrétny účel; tie putujú potom do tých misijných staníc, ktoré ich najviac potrebujú. V súčasnosti napr. od Južnej Ameriky po Kazachstan renovujeme a opravujeme osem kostolov a kaplniek, čo je pre nás tiež nemalá finančná záťaž, nakoľko väčšiu časť finančných nákladov preberáme my!

Už vopred sa Vám chceme poďakovať za Vašu vernú podporu – je pre nás vzácna a nenahraditeľná a zároveň nám poskytuje potešujúce poznanie, že na nás, ktorí pracujeme v odľahlých misijných oblastiach, sa nezabúda, že na nás niekto myslí!

„*P*ane, otvor naše oči, aby sme ťa spoznali
v našich bratoch a sestrách. Pane, otvor naše uši,
aby sme počuli volanie hladujúcich, mrznúcich,
ustráchaných a utláčaných.

*P*ane, otvor naše srdcia, aby sme sa milovali navzájom tak,
ako nás miluješ ty...“

Matka Tereza

